

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1981

SATĪRAS
UN HŪMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

19

—Dzērves launagu aiznes.
—Man uzkožamais bijis nebijis.

GOD. «DADZĪT»!

Sen zināms, ka trīspadsmitais datums nav laimīgs. Tā tas bija arī 13. jūlijā, kad iegriezāties kultūras un sporta preču veikalā Livānos, Rīgas ielā 57a, lai iegādātos ledusskapi.

Izrādījās, ka bez naudas nepieciešams vēl kas cits. Vispirms — vairāki spēcīgi viri, lai pārkrāmētu veikala noliktavu, jo citādi nebija iespējams piekļūt ledusskapim, par kuru nauda jau samaksāta. Kad ledusskapis no noliktavas bija izdabūts laukā, to nācās stiept prāvu gabalu līdz veikalam, kur to vajadzēja pārbaudīt. Tas, ka ledusskapjus varētu pārbaudīt uz vietas noliktavā, neesot ienācis prātā.

Kamēr meklējām pirkumu, bija jānoklausās pārdevējas N. Pilates pamācības: «Pēc ledusskapjiem pie mums brauc kolektīvi! Bet jūs? Laikam ābolus gribat lasīt?»

Kad mūsu pacietība bija izsīkusī, sākam jautāt pārdevējai, vai veikalam

nav neviena darbinieka, noliktavas strādnieka, kura pienākums būtu pircējiem palīdzēt. Uzzinājām, ka tāda darbinieka neesot un arī nebūšot, mēs jau te savu kārtību neievediņot, bet, ja gribot sūdzēties — lūdzu, kaut vai pašam ministram, jo viņai ne no kā neesot bail!

Atteicāmies ledusskapi stiept uz veikalu pārbaudei. Palūdzām, vai nevaram paņemt to, kurš ir veikalā jau izpakots un kuru varētu turpat arī pārbaudīt, taču uzzinājām, ka veikalā reklamai tiekot izlikti tikai — brāķi!

Kasē pajautājām, par ko esam maksājuši 92 kapeikas vairāk. Kasiere paskaidroja, ka tas esot par pakalpojumiem, ko veikals sniedzot ledusskapju iegādes laikā. Ļoti savdabīgs pakalpojumu veids. Tik tiešām!

A. VAIVERE,
Rīgā

SVEICINĀTS, «DADZI»!

Vai Tev kādreiz ir gadījies kājām vai braukšus doties no Imantas stacijas pa Zolitūdes ielu līdz Jūrmalas gatvei? Sis ceļa posms nav garš, tikai kādi 100—150 metri, bet pamēģini pa to iet vai

brauk! Cilvēki rītos no Imantas masīvu dodas uz vilcieniem nepārtrauktā plūsmā, un vakaros tāda pašā plūsmā dodas pēc darba mājās. Kur vēl brīvdienās! Ja spīd saulīte, visi brauc uz

Jūrmalu un pēc tam atpakaļ atpakaļ te nav, ceļš viens beidrēs un koki abās malās. Lai varētu samainīties pretim braucošas automašīnas, tām gandrīz vai jāiebrāz grāvi.

Rodas jautājums: kur un paliek gājējs brīdī, kad di-
autobusi atrodas viens otram
blakām?

Miļo «Dadzīt»! Lūdzu u-
aicini pa šo ceļu gabalu pa-
staigāties vai pavizināties
personas, kam tas būtu jā-
tur kārtībā, īpaši lietuss laik-
jo aukstais ūdens un dubļ-
šaltis bieži vien palīdz at-
rēties to, kas piemirsies.

Z. AĻEKSEJEVA
Rīgā

PA «DADŽA» PUBLICĒTO UN NEPUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

«CIEN. «DADZĪT»!

rakstītāja 13. numurā H. Bušs no Olaines, «ar auto braukt pa Olaini ir riskanti. Drošāk mūsu pilsētu apmeklēt ar vilcienu vai helikopteru.»

Rīgas rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. G. Fridrihsons mums atzina, ka vā-
tuli, kurā paskaidro, ka ceļa posms no Rīgas—
Jelgavas šosejas līdz pilsētas centram patie-
šām esot slikts. Taču pastāvot līgums ar fretu
«Latvspecstroj» par šī ceļa posma kapitālo re-
montu, turklāt darbus paredzēts veikt šā gada
3. ceturksnī.

«NEIZSMEĻAMIE LIMITI»

nemaz tik neizsmeļami nav. Par to un arī par
zāles miltu agregātu montāžas grūtībām
«Dadzis» rakstītāja 13. numurā.

Rakstu izskatīja Lauksaimniecības ministrijā,
un ministra vietnieks b. E. Gulnietis mums da-
ra zināmu, ka tagad visa zāles miltu agregā-
tu tehnoloģiskā iekārta, elektroiekārta un mēr-
aparāti tiek piegādāti tieši no rūpnīcām uz
rajonu nevis uz republikānisko bāzi LTgat-
nē. Ar to tiek novērsta iekārtu izkomplektē-
šana.

«Turklāt,» raksta b. Gulnietis, «Lauksaimnie-
cības ministrija paziņo, ka kopīgi ar ieinte-
resētajām organizācijām tiks papildus izskatīts
jautājums par elektromontāžas darbu uzlabo-
šanu un objektu savlaicīgu nodošanu montā-
žai.»

«ŠE TEV NU BIJAI»

«Dadzis» izsaucās š. g. 13. numurā, aprakstot
L. Nīgales un A. Māliņas pūles pārdot slimā
Arvīda G. personisko māju un izlikt no šīs
mājas pensionēto skolotāju Lanskaju-Niščen-
skaju.

Esam saņēmuši sekojošu LKP Talsu rajona
komitejas atbildi:

«Žurnālā «Dadzis» šā gada 13. numurā pub-
licētais raksts «Še tev nu bijai» par atbildīgu
rajona iestāžu un darbinieku nepareizo rīcību
Sabilē Padomju ielā 44 dzīvojošās pensionē-
tās skolotājas b. Lanskajas-Niščenskajas lietā
apspriests LKP Talsu rajona komitejas birojā
un rakstā minēto atbildīgo darbinieku nepa-
reizējai rīcībai dots parējais vērtējums.

Pēc republikas prokurora pieprasījuma un
Talsu rajona prokurora norādījuma par repub-
likas prokurora lēmuma izpildi pils. Lanskaj-
ja-Niščenskaja ir ievietota atpakaļ viņai pieder-
ošajā apdzīvojamā platībā Sabilē, Padomju
ielā 44.

Pamatojoties uz Latvijas PSR Augstākās ties-
as lēmumu par pirkšanas-pārdošanas-dāvinā-
šanas līguma anulēšanu, Tukuma rajona Tautas
tiesā izskatīta lieta Nr. 2-206 pils. Lanskaj-
ja-Niščenskajas pretprasībā pret pils. A. Mā-
liņu par izlikšanu no personīgās mājas un pie-
ņemts spriedums — izlikt pils. Māliņu no mā-
jas Sabilē, Padomju ielā 44 bez citas ap-
dzīvojamās platības ierādīšanas.»

Tiešām — še tev nu bijai!

«LABDIEN, «DADZĪT»!

rakstītāja man E. Laidiņa Zilupes ielas 31. mā-
jas iedzīvotāju vārdā un pastāstīja, kādā ne-
kārtībā ir Stahanoņevu tilta apkārtnē — sēt-
nieki, kas tīra tiltu, met savāktos atkritumus
pa stāvo malū uz leju. Bet konteineri stāv
tukši. Uz aizrādījumiem sētnieki nereaģē.

Rīgas pilsētas Maskavas rajona izpildkomi-
teja ziņo redakcijai: «Apkārtne pie Stahano-
ņevu tilta ir savesta kārtībā.

Atbildīgajai par ielu un tiltu tīrību Maskavas
rajona ceļu remonta iecirkņa meistarei b. Gra-
vei B. S. izteikts aizrādījums. Norādīts, lai tī-
rītgi gādātu par tīrību. Ar iecirkņa strād-
niekiem izvesta papildus instrukcija, lai sa-
vāktie netīrumi tiktu savākti konteineros, kuru
savlaicīgu izvešanu kontrolēs ceļu remonta
iecirknis.»

Kādā vasaras dienā pilsone A. Stirniņa ko-
pā ar 9 mēnešus vecu bērniņu gribēja brauk-
no Kirova kolhoza uz Jelgavu. Bet autobusu
šoferis nepagaidīja māti ar bērnu, kad viņi at-
radās apm. 100 metru no autobusa, aizbrauc-
un turklāt vēl 12 minūtes agrāk pirms norādī-
tā laika. Ar šīs vēstules saturu iepazīstinājām
Autotransporta un šoseju ministriju. Šajā sa-
karā mums atbild Pasāžieru pārvadājumu pār-
valdes priekšnieks b. J. Azers:

«Pils. A. Stirniņas vēstuli izskatījusi Pasa-
žieru pārvadājumu pārvalde kopīgi ar Jel-
gavas autobusu parka vadību.

Paskaidrojam, ka vainīgajam šoferim A. Kun-
diusam ar Jelgavas autobusu parka pavēli iz-
teikts rājiens un noņemta prēmijālā piemaks-
par autobusa kustības regularitātes neievēro-
šanu 100% apmērā.

Pašreiz šoferis A. Kundiuss sakarā ar auto
vadītāja tiesību noņemšanu, uz autobusa vair-
nestrādā.»

Pilsonis O. Vijums mums sūdzējās par pasta
slikto darbu Ventspils 1. sakaru nodaļā. Lū-
dzām Sakaru ministriju šo sūdzību pārbaudīt
Drīz saņemām Pasta sakaru pārvaldes priekš-
nieka b. V. Vajevača atbildi:

«Darbā nepareizības radušās sakarā ar past-
nieku štatu nepilnīgu nokomplektēšanu. Kļū-
das darbā pieļāvuši jauni darbinieki, kam vēl
nav pietiekošas darba iemaņas.

Jūsu sūdzība izskatīta Ventspils 1. sakaru
nodaļas darbinieku ražošanas sanāksmē. Past-
niecēm Cērai un Putrai samazināta prēmijālā
piemaksa augusta mēnesī par 20%. Sakaru no-
daļas priekšnieci aizrādīts par nepietiekošu
pastnieku darba kontroli.

Par Jums sagādāto sārūgtinājumu lūdzu sa-
kars darbinieku atbildēt.

— NOLĀPĪTSI
— NAV JAU KAS LĀPAI

U. MEŽAVIČKIS

NO KONKURSA MATERIĀLIEM

NAUDAS PUMPIS

Būvēdams vasarnīcu, Ķerpatīņš izraka pagrabu un ielika tajā sūkni. Baidīdamies, ka tas nesasalst, viņš katru rudeni to ņēma nost.

Pavasārī, kārtējo reizi montēdams sūkni kopā, Ķerpatīņš pārsteigts konstatēja: motors rēc kā zvērs, bet ūdens augšā nenāk. Kas tie par jokiem?

Sieva dusmojās.

— Zeme sausa, nav ar ko aplaistīt dārzul Nedīgst ne salāti, ne redīsi!

— Nekas, gan uznāks lietuss, — vīrs rāmi atbildēja.

Vīra miers viņa laulāto draudzeni satracināja vēl vairāk.

— Būtu es to zinājusi, ka tu pat pumpi nevari uzstādīt, nebūtu nemaz ar tevi precējusies. Kas tu par vīrieti? Ja pats netiec galā, paaicini kādu meistarul!

Nelaimīgais Ķerpatīņš smagi nopūtās un darīja, kā bija norādīts. Gudrākais allaž piekāpjas. Taču meistarul sameklāt nemaz nebija tik viegli. Viens apsoltāja, bet neturēja vārdu. Otrs prasīja, lai viņu aizved un atved ar mašīnu. Trešais vienkārši bija uzkāpis uz koka un ar tādu plēguru neko sarunāt nevarēja. Beidzot ar lielām pūlēm izdevās sadabūt ceturto, kas par kvartiņu bija ar mieru noziedot vienu pēcpusdienu un kulties uz vasarnīcu ar elektrisko vilcienu.

— Vecen, sagatavo uzkožamos! — Ķerpatīņš dižmantīgi uzsauca, kad meistars bija klāt.

Dzīvesbiedre noboltāja baltas acis.

— Nē, nē, vispirms jāpadara darbs, — meistars atgaidījās. Atmēdzot viņš nebija pudeles brālis. Ķerpatīņam dūša sašļuka papēžos — tad jau nekāds speciālists nebūs...

Izņēmis no nobružātā portfeļa ins-

trumentus, pumpmeistars ielīda pagrabā. Pēc brīža viņš iesvilpās un tad sāka jautri smieties.

— Viens uzgrieznis nemaz nav uzskrūvēts! Kā jūs varat gribēt, lai sūknē ūdeni? Gaisu laiž garām!

Meistars parakņājās savā somā, atrada piemērotu uzgriezni. Daži apgriezieni ar atslēgu un — viss bija kārtībā.

— Varat ieslēgt!

Ūdens nāca šurkstēdams.

— Man būtu mazs lūgumiņš, — Ķerpatīņš meistaram klusi teica. — Nesakiet manai sievai par to uzgriezni!

Meistars palocīja galvu.

— Es jūs saprotu.

Sieva vēl nebija paguvusi uzklāt galdu.

— Tik ātri padarītjāt? — viņa pārsteigta vaicāja. — Vai tad vaina bija tik niecīga?

— Zināt, jūsu vīrs ir baigais malacis, — meistars teica. — Viņš jau gandrīz visu bija samontējis pats.

— «Gandrīz» neskaitās, — sieva noburkšķēja.

— Tur bija tāds knifs, ko var zināt tikai speciālists.

Ķerpatīņš pateicībā uzlika galdā pudeli. Izrādījās, meistars nemaz tāds atturībnieks nebija.

Ļoti pirms pusnakts, pavadījis meistarul uz pēdējo vilcienu, Ķerpatīņš viņam sniedza divdesmit piecus rubļus.

— Ko tul — meistars iesaucās. — Jucis vai! Par vienas skrūves uzgrīšanu?

— Bet par klusēšanu? — Ķerpatīņš aizrādīja.

— Par klusēšanu pilnīgi pietiek ar desmitnieciņu. Ja tev kādreiz vēl pazūd skrūve, sauc mani atkal.

ARNOLDS AUZIŅŠ

G. BERZINS

— ES BIJU NODEVIS PALTRAKU VEĻAS MAZGĀTAVĀ.
— TĀPĒC TU IZSKATIES PĒC SPOKAI

E. RUSMANIS

— NOAS, UZŅĒM SANTEHNIKII!
— NEKĀ NEBIJAI TU ESOT LIELĪJIES — PĒC TEVIS KAUT ODENS
PLŪDI...

K. LIEDE

— UN VISAS ŠIS SŪDZĪBAS JŪS NESAT UZ IESTĀDĒM!
— TĀS NAV VISAS, VĒL BŪS DIVAS: KA TU BĀZ DEGUNU CITU
DARĪŠANĀS UN NEPALĪDZI SĪVĪETĒM, KAS MOKĀS AR LIELIEM
SMAGUMIEM.

U. MEZAVILKS

PANIKAI NAV PAMATA

Ierīkietis Dāvis Bērziņš atsūtīja uz redakciju vēstuli, kurā apliecinā, ka daudzi mazpilsētu iedzīvotāji labprāt turētu māj-kustopus un tādējādi papildinātu valsts gaļas krājumus. Taču veikt šo cildeno soli viņiem traucē transporta trūkums. Transports vajadzīgs, lai sagādātu būvmateriālus lopu mītnēm, lai savestu spēkbarību un sienu un — visbeidzot — lai aizsūtītu izaudzēto lopīņu uz kolhozu vai gaļas kombinātu. Tāpēc auctors izmisīgi jautā, ko darīt.

Rūpīgi izstudējis šo problēmu un aprunājies ar attiecīgo iestāžu un organizāciju vadītājiem, es uzdrošinos apgalvot, ka panikai nav nekāda pamata.

Vispirms pievērsīsimies pirmajam jautājumam — proti, būvmateriālu sagādāšanai. Manuprāt, te vispār nav nekādu grūtību. Siferis, dēji un naglas Cēsu būvmateriālu veikalā ir diezgan bieži. Atliek tikai šo mirkli novaktēt, visu vajadzīgo sapirkt un vest uz mājām.

Jā... Ar to vešanu ir mazliet sarežģītāk. Cēsu Sadzīves pakalpojumu kombināta rīcībā ir tikai viens kravas taksometrs. Un tas pats visu laiku dežurē pie mēbeļu veikala un daudz labprātāk izvadā galdus un krēslus. Bet tas nekas! Vai tad jums nav vajadzīgi galds un krēsls? Ļoti patīkami taču sēdēt pie jauna galda, uz jauniem krēsliem, klausīties, kā jaunajā kūtināmauj jauns teļš, un dzert tēju...

Tāpēc nopērciet pie viena jaunas mēbeles un kopā ar būvmateriāliem vediet uz Ierīkiem.

Ak, jā... Dažreiz gadās, ka arī mēbeļu nopirkšana neatrisina transportēšanas jautājumu. Rinda pēc tā viena kravas taksometra ir ļoti gara. Bet arī šajā jautājumā nevajag izsamist. Gaidiet! Visi gaida. Var gadīties, ka LPSR Sadzīves pakalpojumu ministrija piešķir cēsniekiem vēl vienu kravas taksometru. Tāpat nav izslēgta varbūtība, ka Cēsu Sadzīves pakalpojumu kombināta direktors Pudāns šajā dienā piemēti palīgā kravas pārvadātājam kādu mašīnu no citas apkalpojošās sfēras. Tātad, mīļie lopīņu audzētāji, nekritiet panikā. Kravas taksometrs gan ir viens, bet par jums domā daudz!

Tagad apskatīsim problēmas otru jautājumu. Spēkbarības un siena vešanu. Par spēkbarību neuztraucieties! To iegādājieties Cēsis un vediet uz Ierīkiem tāpat kā būvmateriālus. Ar sienu ir mazliet citādi. Sapļaut jūs to itin viegli varēsiet valsts fonda plāvās, ko jums piešķirs ciema padome. Dīemžēl atgādāt sienu uz savām mājām jau būs grūtāk. Uz vietējās skolas traktorīņu neceriet — tas tik tikko tiek galā ar saviem tiešajiem darbiem. Tāpat lielas cerības nelolojiet arī uz apkārtējo saimniecību palīdzību. Gan kolhoza «Sarkanais karogs», gan sovhozu «Amata» un «Līgatne» vadītāji jums traktoros nedos. Ierīki geogrāfiski situēti pārāk neizdevīgi — diezgan patālu no šo saimniecību tehnikas novietnēm. Taču tur, kur nevar vienoties ar priekšniecību, bieži vien var atrast kopēju valodu ar vienkāršajiem darbarūkiem. Par pudelīti gandrīz vai katrs saimniecības traktorists jums neatteiksies palīdzēt. Tāpēc arī šajā bezcerīgi grūtajā jautājumā ir izeja. Kamēr veikalos dabūjami grādīgi dzērieni, tikmēr jūsu siens plāvās negulēs!

Un nu esam nonākuši pie problēmas pēdējā jautājuma — pie nobarotā lopīņa realizēšanas.

Seit jūsu rīcībā ir vairāki varianti. Ja lopīņš ir teļš un jūs nevēlaties ar to ilgi auklēties, varat to pārdot kaut vai Priekuļu selekcijas un izmēģinājumu stacijai. Ka tāds atrisinājums iespējams, liecina sludinājums, kas savā laikā bija ievietots Cēsu rajona laikrakstā «Padomju Druva». Priekuliēši pieņem teļus līdz 200 kg dzīvsvārā. Ja jums ir apsklota telīte, to ar atplestām rokām nopirks Cēsu

Šķirnes lopu iepirkšanas punkts. Ja esat nobarojis govi, to labprāt paņems Cēsu Gaļas kombināts.

Pirmie divi varianti jums droši vien nederēs. Kā Priekuļu Selekcijas un izmēģinājumu stacija, tā Cēsu Šķirnes lopu iepirkšanas punkts pieprasa, lai lopīņu piegādātu ar savu transportu. Te kravas taksis vai traktors jums palīdzēt nevar. Tāpēc izvēlieties trešo variantu. Brūņojieties ar pacietību un audzējiet govī Gaļas kombināta darbinieki paši brauc tām pakal. Protams, ar nosacījumu, ka to gotiņu jums ir vismaz trīs.

Pagaidiet!... Nekritiet uzreiz gīboni! Pats par sevi saprotams, ka trīs govīs izaudzēt jums nav pa spēkam. Bet turēt vienu jūs tomēr gribētu?

Skaidrs! Arī tāda iespēja ir paredzēta. Tad jārikojas šādi. Izaudzējiet vienu govi un dresējiet to tik ilgi, līdz lopīņš pats aulekšo uz Gaļas kombinātu.

Kā redzat, panikai nav pamata. Arī mazpilsētu iedzīvotāji var nobarot jebkura lieluma mājkušoni un bez sevišķām grūtībām to realizēt.

J. JAUNS

E. OZOLINS

Kohej līdzkaršej prognoz

Doudzem tagac vens uz mēls:

- Atkal vaj' let kohej spēsi!
- Kā ta mūsēm šoreiz sviesesi!
- Šie nu rouses melles
miesesi...

Es a punktiere un rāķen,
Sportziņš klouses, visād cāķen;
Ja vēl izgāšgad jem vēre,
Jateic, prognoz iznāk zvēre!

Var jov būt, ka tie i mald:
Cīņs bus sīvs, bet ougel sald —
Pouseri, ka skaitis cāļs,
«Dināmo» sajems bronzmedājs!

A lustig «sarau, sarau!» —
PUNKSTIŅ JĀNS

STARP CITU

Aizgājis pensijā, beidzot ap-
guvu profesiju.

Daļs pat necenšas izdomāt,
ko darba laikā viņam vajadzētu
darīt.

Brāķis nerodas. Brāķi ražo.

Brīvas profesijas strādnieks!
Tāds, kurš mēnešiem nekur ne-
strādā.

Gandrīz katrs spēj aizvīlot
sevi.

ANDRIS BRIEDIS

KLEKŠĪŠI

«Strādājot par galdnieku, ro-
māna galvenajā varonī nobriest
cīnītājs.»

«Cilvēka prototips ir tāds tips,
kas bēdās nenokar galvu un prie-
kos nepazaudē to.»

«Lai mūsu paaudze saprastu
dzejnieku, mums vajadzētu viņa
dzeju izbaudīt uz savas ādas.»

«Sāpju kļēdzlens norimst neiz-
skanējis un to var sadzirdēt tikai
cilvēks, kam ir iekšējā absolūtā
dzirde.»

«Dzejas cilvēks aizbūž ausis,
lai nedzirdētu pasaules kņadu un
nevajadzētu kādam iet palīgā.»

No skolēnu sacerējumiem
izrakstījis A. BARISJANS

Spēle

Grāmatvedis Bullītis izdomāja jaunu spēli un ļoti nopriecājās. Taisnība, viņš nezināja, kā to nosaukt, bet nosaukums spēlei nav galvenais. Galvenais ir pati spēle. Bullītis meta kauliņus un atkarībā no punktu skaita pār-
vietojās laikā un telpā jeb, zi-
nātniskāk izsakoties, citā laika
un telpas koordinātu sistēmā. Ta-
jā vakarā, kad Bullītis jauno
spēli izdomāja, viņš priecīgi me-
ta kauliņus līdz pusnaktij, pār-
vietodamies gan otrajā, gan tre-
šajā, gan ceturtajā koordinātu
sistēmā. Otrajā sistēmā bija ļoti
patikami. Tur Bullītis varēja plā-
pāt blēņas, taču visi viņu klausī-
jās ar milzīgu uzmanību, turklāt
lielākā klausītāju daļa aplaudē-
ja. Starp tiem, kas neaplaudēja,
Bullītis pamanīja savu sievas-
māti, bet to no viņas jau varēja
sagaidīt. Trešajā koordinātu sis-
tēmā Bullītim visi deva naudu,
ko viņš nekavējoties noguldīja
krājkasē savā kontā. Katru die-
nu žurnāls «Veselība» publicēja
speciāli Bullītim domātus padom-
us, kā saglabāt veselību un cī-
nīties pret sklerozi. Ceturtajā sis-

tēmā Bullītis lidoja kosmosā un
mācījās modernās viesību dejas.

Nākošajā vakarā pie Bullīša
atnāca ciemos atslēdznieks Gri-
ķis no dzīvokļu ekspluatācijas
rajona, friziere Anna un inžē-
neris Sausais, kura galva ne-
daudz atgādināja bumbieri. Jau-
no spēli viesi spēlēja aizrautīgi.
Anna jau otrajā koordinātu
sistēmā iekļuva modes skatē,
kur rādīja ārzemju modeļus.
Viņa redzēja, ka modē nācis sa-
tins, un jutās laimīga, jo pē-
dējā ekskursijā bija nopirkusi
trīsdesmit metrus burvīga viole-
ta satīna. Pēc tam Anna meta
kauliņus un nonāca trešajā ko-
ordinātu sistēmā. Tur viņa satika
draudzeni Vizbulīti, un Vizbulī-
tei bija ļoti eleganta parūka.
Vizbulīte domāja, ka tā ir Hon-
kongas parūka, bet nē, parūka
izrādījās Odesā taisīta! Pēc tam
Annai piezvanīja slavenais ak-
tieris Blāķis un atzinās milestībā.

Atslēdznieks Griķis arī nonāca
trešajā koordinātu sistēmā un sa-
kāvās ar santehniķi Zeķi, kas
bija piedzēries un muldēja, ka
Griķis šim esot parādā trīs rub-

ļus. Pēc kautiņa nepazīstams, ļoti
inteligents pilsonis lūdza, lai
Griķis pieliek viņa tualetes dur-
vīm krampīti. Krampītis, pro-
tams, tika pielikts un intelligen-
tais pilsonis iebāza Griķim kaba-
tā pudeli «Camus», kas, starp
citu, bija riebīgāks par «Taizelu».

Vienīgi inženieris Sausais ne-
spēja nonākt ne otrajā, ne tre-
šajā, ne ceturtajā koordinātu
sistēmā. Viņš meta kauliņus
piecdesmit reizes, bet kā bija, tā
palika pirmajā sistēmā. Tas viņu
ļoti sadusmoja. Viņš nosauca
Bullīti par blēdi un izskrēja no
istabas, ar troksni aizcirdams
durvis.

Lūk, kādu spēli izdomāja grā-
matvedis Bullītis. Kas netic, lai
aiziet pie viņa viesos un pamē-
ģina. Varbūt neticīgajam laimē-
sies iekļūt ne vien ceturtajā, bet
pat piektajā koordinātu sistēmā.
Tur visiem ir spārni. Var lidot
uz restorānu, uz siltajām zemēm,
uz hokeja maču... Kur patīk,
tur lido. Un tas jau ir kaut kas!

A. ŠORINS

DIEVA PIRKSTS.

U. MEZAVILKS

G. VINDEDZA draudzīgs šaržs

Pūtēji lai pūš par trim!
O!
Septiņdesmit pieci
Grigulim:
Drim! Drim!
Skaņi runā viedais varš:
Tev vēl mūžs būs spožs un garš!
Tev vēl ilgi — tā vai tā —
palikt gvardu ierindā!
Tev vēl vārdu trīt un trīt —
tūkstoš darbus apdarīt!
Visi Dadža laudis klāt
Tevi grodi sumināt.
Drim!
Septiņdesmit pieci
Grigulim!

VALDIS LUKSS
UN «DADŽIS»

Svilpes

Mūsu fizorgs vēl nebija ieguvis savā jaunajā amatā, kad pienāca trauksmes signāls — steigami iztērēt sporta inventāram paredzētos rubļus.

Aizgājām visi uz veikalu.

— Mums vajadzīgas sporta preces par diviem simtiem rubļu, — Jēkabs cerīgi teica pārdevējai.

— Rakstīsim rēķinu, tikai zināt — ne visām mantām ir limiti, — jaunība meitenīte noplikšķināja skropstas.

— Vajadzētu nopirkt slēpes un zābakus, — Pūdelis ierosināja.

— Slēpēm nav limita. Zābaku nav nemaz. Ņemiet nūjas!

— Būtu vecās labās bambusenes, varētu sazāgēt un uztaisīt garāžā modīgus aizkurus... — Arvīdņš sapņaini teica.

— Varbūt galda spēles, — Nikolajs, apstaigājies veikala plauktus, sacīja.

— Varam izrakstīt novusa kauliņus un šaha komplekta melnās figūras bez torpiem un zirgiem, — meitenīte piedāvāja.

— Ņemsim moto cimdus, ķiveres un brilles! — Pūdelis priedīgi iesaucās.

— Cimdiem nav limita, kive-

res ir tikai astoņdesmitā izmēra, bet brilles jau pārdotas.

— Varbūt var kādu bumbu un tiklu? — Jēkabs domīgi teica.

— Tauriņķeramos tiklus — lūdzul! Ir limits, ir tikli. Diemžēl bumbas būs tikai otrajā pusgadā! — pārdevēja mūs atvēsināja.

— Ņemiet svilpes. tās var būt neierobežotā daudzumā!

Mēs sabērām svilpes maisos un iekrāvām Nikolaja traktora piekabē. Jēkabs ar traktoru aizbrauca svilpes pārdot uz sporta stadionu. Pērk labi, un drīz varēsīm iet uz veikalu par skaidru naudu nopirkt slēpes un zābakus.

Ja stadionā redzat Jēkabu, nopērciet svilpīti! Ar to jūs sekmesiet ziemas sporta veidu attīstībai!

DZ. ŠULCE

ES KAUT KO NESAPROTU

Ikvienam cilvēkam jābūt laimīgam. Tas nebūtu tik sarežģīti, ja varētu zināt, kas ir laime. Agrāk man šķita, ka neviens to nemaz isti nezina. Bet vēlāk es konstatēju, ka, ja neviens nezina, kas ir viņa paša laime, tad ļoti labi zina, kas ir cita cilvēka laime. Piemēram, kas ir manējā. Tīri vai jāpabrinās, cik daudzi ļoti labi zina, kur atrodas mana laime, un brīnās, ka uzreiz viņiem nepiekrītu. Viņi pat uzskata, ka es vienkārši kaut ko nesaprotu.

Kur tad pēc viņu domām mīt tas mans laimes putns?

Izrādās, ka man ir milzum daudz iemeslu justies laimīgam. Tas, ka es vienaldzīgi paeju garām savai laimei, kaitina visus, kuri man vēl labu un spiesti ik brīdī atgādināt, cik es esmu truls un nevērīgs pret Laimes māti.

Sieva man saka:

— Tev ir jābūt laimīgam, ka es par tavu naudu nopirku aitādas kažociņu. Vai tad būtu labāk, ja es to būtu pirkusi par Alberta naudu?

Un vēl viņa piebilst:

— Tava laime, ka maciņā, ko es pazaudēju, bija tikai piecpadsmit rubliņu. Ja es to būtu pazaudējusi pāris stundas agrāk, kad tanī bija simt piecpadsmit, vai tad būtu labāk?

Tēvocis mani mierina:

— Tava laime, ka tu krizdams salauzi tikai ribu. Vai tad būtu labāk, ja pārlauztu roku vai kāju? Vai pat abus reizē?

Priekšnieks man saka:

— Tu vari justies laimīgs, ka tiki cauri ar rājienu! Vai tad būtu labāk, ja es tevi būtu pazeminājis amatā?

Pazīstams autoinspektors, kratīdams pirkstu, piebilda:

— Tu vari būt laimīgs, ka tiki cauri ar soda naudu! Vai tad būtu labāk, ja tev talonā iecirstu caurumu?

Draugs man saka:

— Tava laime, ka svētdien vasarnīcā pēkšņi ieradāties tikai mēs. Vai tad būtu labāk, ja pie tevis atbrauktu vēl arī Bergmaņi un Pētersoni ar visiem saviem radņiem no laukiem?

Dēls mani mierina:

— Tu vari būt laimīgs, ka man ceturksnī tikai divnie-

ki. Es varētu atnest divreiz vairāk un vai tad būtu labāk?

Kolēģis apgalvo:

— Tā ir tava laime, ka tavai mašīnai sadauzīja stāvvietā. Vai tad būtu labāk, ja tas būtu noticis ceļā, kad tu pats sēdētu pie stūres?

Kaimiņš man saka:

— Vari būt laimīgs, ka tu tikai salīji cauri slapjš. Vai tad būtu labāk, ja tevi būtu pārsteidzis tāds taifūns, kāds neser plosījās Japānā?

Miesīgais brālis man saka:

— Tu vari būt laimīgs, ka es piedzēros un izbļautījos tavā mājās. Vai tad būtu labāk, ja es būtu piesūcies ciemos un visklātesošie dabūtu dzirdēt, ko es par tevi domāju?

Albina apgalvo:

— Tā ir tava laime, ka tu neapprecēji mani. Es tev būtu parādījusi, kā jādžīvo un jātrauc pakal savam laimes putnam!

Un tā tālāk.

Pats divainākais ir tas, ka viņiem visiem ir sava taisnība. Tik tiešām, es nebūtu laimīgs, ja Alberts manai sievai dāvinātu kažoku pēc tam, kad tā būtu pazaudējusi maku ar simtpiecpadsmit rubļiem, turklāt tieši tai pašā dienā mani pārsteigtu taifūns un es būtu salauzis rokas un kājas, tad ceļā kāds sadauzītu manu mašīnu, par ko talonā man iecirstu caurumu, bet priekšnieks

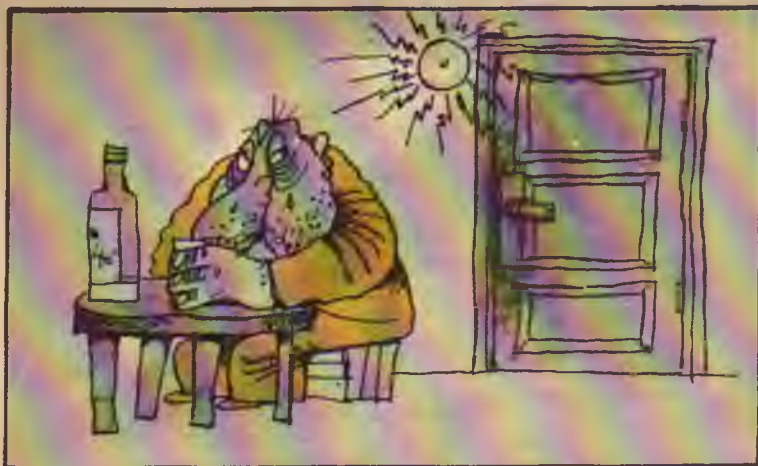
mani pazeminātu amatā, piedevām dēls atnestu ceturksnī četrus divniekus, un, lai izteiktu līdzjūtību, vasarnīcā pie manis iebruktu gan Bērziņi, gan Bergmaņi un Pētersoni ar visiem saviem radņiem no laukiem, tad mans brālis šini kompānijā piedzertos un izbļautītos, ko viņš par mani domā, pēc tam mana sieva aizietu pie Alberta, bet es apprecētu Albīni, kura man parādītu, kā jādžīvo un jātrauc pakal laimes putnam... Varu tūlīt apgalvot, ka es nepavisam nebūtu laimīgs.

Tātad — vai es tagad esmu laimīgs?

Iznāk, ka esmu.

Taču, lai kā es censtos, laimīgs neļūtos. Neizdodas, neparako neizdodas. Laikam es tiešām kaut ko nesaprotu.

V. MIHAILOVS

E. OSS

— TEV TIKAI TĀ ZUŠA VEIKLĪBA, BET MAN BIJA ZUŠI!

E. RUSMANIS

Pagātnes paliekas

Kalkiem notašķīto darba virvalu knibinādams, Kodols raudzījās grīdā un klusēja. Gan kolēģu drūmi sarauktās pieres, gan tas, ka brigadieris draudzīgi «tu» bija nomainījis ar oficiālo «jūs», neko labu nesolīja.

— Nu ko? — pēc prāvas pauzes brigadieris iesāka. — Ja kolēģim Kodolam nav ko teikt, tad savu vārdu sacīš brigāde.

— Nē, nē! — Kodols iekliezās. — Nepadzeniet mani! Lūdzu ņemt vērā, ka man ir bērns un sieva ar filoloģisku izglītību! Es nosodu savu uzvedību un apsolu, ka nekas tamlīdzīgs vairs neatkārtosies!

— Kam ir kāds priekšlikums? — brigadieris jautāja un raudzījās uz sēdošajiem kolēģiem.

— Lūdzu vārdu, — pabīdījis brilles uz augšu, pacēla roku

krāsotājs Briska. — Apmetēj Kodola pārkāpums pelna barg nosodījumu. Dibinot brigādi, mē visi kā viens taču bijām sanākuši ar augstākajām izglītībām un vie nojāmies, ka darba laikā visa blakuslietas pie malas. Taču kolēģis Kodols šodien darba laikā remontējot 45. dzīvokli, visma desmit minūtes pa tālruni kaukam klāstīja savus iespaidus par vakarējo hokeja spēli. Šāds darba disciplīnas pārkāpums ir pietiekams iemesls, lai vainīgo izslēgtu no brigādes. Taču, ņemot vērā to, ka Kodols nožēlo savu rīcību un apsolās laboties, kā arī to, ka viņš pie mums strādā īsu laicinu un nav paguvjis tikt valā no pagātnes paliekām, proti, inženiera paradumiem, ierosinu aprobežoties ar stingru brīdinājumu.

Priekšlikumu pieņēma vienbalsīgi.

M. CĀLIS

Brīnišķīgs ceļojums

Sēdējām kafējnīcā un runājām par neparastiem ceļojumiem.

— Tas viss ir tīrie nieki, — Krauklis atmeta ar roku. — Zvirbulis ir bijis Indijā!

— Tas nav iespējams. Viņš taču katru dienu spēlē ar mums lotu, — mēs iebildām. — Pa kuru laiku viņš būtu paguvjis apceļot Indiju?

— Pats zinu, ka viņš katru dienu spēlē lotu, bet man ziņas ir no drošiem avotiem. Zvirbulis tomēr ir bijis Indijā! — Krauklis palika pie sava.

— Nevar būt! — Balandovskis iesaucās. — Tiesa, reiz viņš pazuda uz divām stundām. Taču šaubos, vai tam ir kāds sakars ar Indiju.

— Nestrīdieties! — Krauklis iesaucās. — Tas ir rakstīts melns uz balta. Zvirbulis ir bijis Indijā.

— Tas ir par daudz! — mēs sašutām. — Vai tad šis ir kāds kino zvaigzne, lai par viņu rakstītu!

Krauklis izvilka no atvilktnes afišu.

Tur tiešām bija rakstīts melns uz balta: «Lekcija «Indija acu-

liecinieka skatījumā». Lekciju lasa Zvirbulis. Ieejas maksa 30 kapeikas.»

Mēs bijām satriekti.

— Ir gan viens noslēpumains subjekts, — Strazdiņš drūmi konstatēja. — Neviens ne vārda. Droši vien baidījās, ka būs jāved suvenīri.

Kafējnīcā ienāca Zvirbulis.

— Ko tas nozīmē? — mēs viņam uzbrukām. — Tik noslēpumaini... Apceļo Indiju un nevienam ne vārda...

Zvirbulis paraustīja plecu

— Kur jūs rāvēt, ka es esmu bijis Indijā?

Mēs parādījām viņam afišu.

— Viss ir pilnīgi pareizi, — Zvirbulis mierīgi atbildēja. — Es izlasīju labu grāmatu par Indiju un šajā lekcijā par to stāstu. Afīšā taču nav rakstīts «Indija lektora Zvirbuļa skatījumā».

— Krauklim mūžīgi gadās visādi brīnumi, — mēs sašutām. Bet Strazdiņš piemetināja:

— Draugiem varēji gan atvest no Indijas kādu dāvanu...

L. MAĻINSKIS

K. LIEDE

Kautrīgie

Īsti, dūšīgi vīri nekad nelielās.

Šī cildenā tīrība piemīt arī tresta «Lat-santehmontaž» Jūrmalas pārvietojamās mehānizētās kolonnas šoferim Uldim Gaigalniekam. Cits viņa vietā noteikti sacītu:

— Man izdzert pusstoppu ir tīrais nieks!...

Un tas nemaz neizklausītos pēc lieltības, jo kas gan ir viens vienīgs puslītris lielam, stipram vīram. Bet Uldis Gaigalnieks, izrādās, ir tik kautrīgs, ka šādu vaļību neatļaujas. Viņš pat autoinspektoram, kas to apturēja un palīdzēja izkāpt no smagās automašīnas, mīļi paskatījās acīs un teica:

— Pa trijiem izdzērām pusstoppu un ne lāsi vairāk...

Kad Uldis Gaigalnieks nokļuva atskurbtuvē, viņš vēlreiz apliecināja savu kautrību:

— Trijatā un tikai vienu trauciņu...

Tas varētu likties drusku neparasti, tāpēc skaidrības labad jāpiebilst, ka Gaigalniekam kautrēšanās ziņā ir pieredze. Jau marīā, nokļuvis līdzīgā situācijā, viņš nedomāja lielties ar izdzertā daudzumu, bet tikai kautrīgi paskaidroja:

— Apslapināju lūpas, un tas arī bija viss...

Domājams, ka jūrmalnieki var lepoties arī ar ekspeditoru Pēteri Sekaču. Viņš nekad nesit sev pie krūtīm un neplātās:

— Es izdzēru pusstoppu, es esmu pillā!

Bet, satiekoties ar autoinspekcijas darbiniekiem, viņš klusi nodur galvu un kautrīgi saka:

— Es esot iereibis? Nevar būt... Man konstatēta vidēja dzērums pakāpe? Tā būs kļūda... Es esot sēdējis pie sava žigula stūres un braucot apgāzis sētu? Kaut kas nedzirdēts... Varbūt kāds svešs būs ar to mašīnu braucis! Es taču esmu tik kautrīgs, ka pat mušu nespēju no deguna nodzīt, kur nu vēl sētu apgāzt...

Pie kautrīgajiem noteikti jāpieskaita arī Jūrmalas Izpildu komitejas Autotransporta uzņēmuma šoferis Ivans Dilevka. Tikai savu labo tīrību dēļ viņš spēja autoinspekcijas diskvalifikācijas komisijas locekļiem kautrīgi teikt:

— Es piedzēries esot braucis ar smago automašīnu? Taisni jāsmējas...

To pašu komisijai sacīja arī Fjodors Murašovs, kurš kautrību pirmo reizi parādīja jau 1978. gada beigās. Kā toreiz, tā arī tagad viņš paliek pie sava:

— Mīļie ļautiņi, es tak gandrīz nemaz nedzeru! Nelielādamies varu sacīt, ka parasti motociklu stūrēju ar skaidru galvu!

— Un tomēr jums konstatēta viegla dzērums pakāpe, — tā atkal komisijas locekļi.

— Pats nesaprotu. Sestdienas vakarā maķenīt ar radiņiem iedzēru, bet sāku braukt tikai svētdienas vakarā...

— Vai tiešām tā bija?

— Neiešu jums melot. Protams, svētdien salāpījū pagīras, bet tā taču neskaitās dzeršanā! Ikvienš kārtīgs vīrs to apliecinās!

Lūk, cik loģiska atbilde, ja kautrības stā ir vairāk nekā trīs gadi.

...Īsti un dūšīgi vīri nekad nelielās. E ne tikai viņi. Ar prieku jākonstatē, ka šīs bās tīrības netrūkst arī vienam otram Jūmalas zājoksnim. Ņemsim kaut vai 1. vidū skolas 11. klases audzēkni Aivaru Zariņu. V cāki nopirka zēnam motociklu, viņš braucan neregistrēja. Tāpat viņš necentās iegūt vac tāja tiesības. Labāk tāpat klusi, neuzkrītoši p braukāties. Iedzērs drošākas dūšas dēļ un p braukāsies... Vai ar to jāplātās? Tāpēc, p manijis autoinspekcijas darbiniekus, zēns bēg cik ātri spēja. Tomēr viņu noķēra un bar pajautāja:

— Kāpēc bēgāt?

— Aiz kautrības, — puisis atbildēja. Tik neviens tam neticēja.

Un tad vīri, kas nokļuva bargās diskvalit kācijas komisijas priekšā, korī kautrīgi nova dējās:

— Kāpēc tik bargi sodi? Vai, vai, vai. Atņemt auto vadītāja tiesības uz diviem g diem, vai, vai, vai... Mēs taču neko tāc neesam izdarījuši, vai, vai, vai...

Bet viņi netika uzklausti. Jo kautrība ir kau rība, bet satiksmes noteikumi ir satiksmes no teikumi. Tos pārkāpt nedrīkst.

E. JUMĀR

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

Par velti

Nekas īpašs jau nenotika. Nu, iekāpj auto-busā večiņa, bet nevienas brīvas sēdvietas nav. Un neviens vīrietis savu vietu nepiedāvā. Parasta lieta. Un tas, ka večiņa savā nodabā purpina, ko viņa par tādu attieksmi domā, arī nav nekas īpašs. Kā saka, tādas ainas mēs redzam katrā dzīves cēlienā.

Taču tālākie notikumi risinājās diezgan neparasti. Var teikt, svaigi vēji sāka pūst salāpītājos burās. Vārdu sakot, večiņa stāv un purpina, bet te negaidot kāds jauns vīrietis pieceļas un laipni saka:

— Sēdiet, māmuļ! Un par laipnību no savas puses es daudz neprasu — tikai vienu rublīti.

Večiņa, to dzirdot, apjūk un pat nesaprot, kā lai šos vārdus iztulko. Un savā vientiesībā prasa:

— Kā tad nu tā — par rubli, vai ta par velti?!

— Edz, ko sadomājusī! — pūstlēti, manāmi aizkaitināts, atcērt. — Varbūt es jau desmit gadus strādāju apkalpošanas sfērā un neko neesmu radis darīt par velti.

Večiņa redz — lieta nopietna. Un nekādu joku te nav.

— Ja tā, — viņa saka, — tad sēdiet vien, bet es ar dieva palīgu varu arī pastāvēt.

Incidents, saprotams, nepaliek bez līdzbraucēju ievērtības. Un visi kājās stāvošie metas nekauņu nosodīt. Dažs labs adresē viņam arī pa stiprākam vārdam.

— Paskat, kāds nelielis, — viens saka, — pasācis ar sēdvietām spekulēt! Prasītu, mai-ta, kapeikas divdesmit, taču nē — dodiet šim vesulu rubli! Laupītājs!

Vārdu sakot, ap šo neparasto gadījumu izvēršas karsta diskusija. Un katrs šai jautājumā tīko izteikt savas domas. Un vīrietis labākajos gados redz, ka pasažieri neko labu par viņa rīcību nedomā. Un viņš pārmetoši saka:

— Ko nu cienījamā publika blāustās! Paskatieties labāk uz sevi. Paši tak katru dienu man kabatā tos rubļus grūzat. Kad neprasu — dod, bet nu vienu reizi pieklājīgi palūdz, uzreiz tāda brēkal! Ir gan cilvēki!

Visi uz mirkli tā kā pieklust: jo runā viņš it kā nepareizi, tomēr tā, kā ir. Un neviens ātrumā neatrod vārdus, lai pierādītu, ka ir tā, kā tam nav jābūt.

Bet večiņa tikmēr stāv. Taču galu galā viņa apsēžas. Iedomājieties, atradās labs cilvēks, kas piedāvāja viņai savu vietu. Gandrīz par velti. Par piecpadsmit kapeikām. Nē, ko tur daudz runāt, ir taču pasaulē nesavtīgi cilvēki!

A. DZIRNIS

A. DZIRNIS

— IEKĀRTA GALĪGI SAROSEJUSI.

— TAM IR ARĪ SAVS LABUMS — NEVIENS TO VAIRS NEIZVAZĀ.

T. SERGIJENKO

Pašā vasaras vidū lasītājs atsūtīja «Dadzim» mazu, bet bēdīgu vēstulīti. Tajā viņš ar rūgtumu pastāstīja, kā rīkojas Jaunpiebalgas pienotavas direktors E. Aļļēns. Daļu vērtīgā albumīnpiena, ko iegūst kā blakus produktu piena cukura ražošanā un kas jānodod kolhoziem un padomju saimniecībām, viņš izbaro saviem un ļauj izbarot arī būvdarbu vadītāja J. Rubeņa personīgajiem lopiem.

Lasītājs vēl lūdza, lai vēstules norakstu nesūta Valmieras piena kombinātam, jo tur strādājot abu amatpersonu draugi un radi.

Redakcija šo piebildi ņēma vērā, gan šauboties, vai nu tas gluži tā varētu būt, un nosūtīja sūdzību Cēsu rajona Lauksaimniecības pārvaldei. To pārbaudīja pārvaldes vecākā zootehniķe b. R. Kārklīņa, Saģādes un kvalitātes valsts inspekcijas inspektore b. I. Gaša un Jaunpiebalgas ciemata Tautas deputātu padomes lauksaimniecības pastāvīgās komisijas priekšsēdētāja b. A. Bruževica. Pēc pārbaudes Cēsu rajona Lauksaimniecības pārvaldes prieksnieka vietas izpildītājs b. P. Varpahovskis atsūtīja šādu atbildi:

«Pārbaudot žurnālam «Dadzis» adresēto sūdzību, Cēsu rajona Lauksaimniecības pārvalde paskaidro, ka minētie fakti apstiprinājušies.

Jaunpiebalgas pienotavas direktora Aļļēna E. personīgajā saimniecībā ir divas nobarojamās cūkas, 4—5 mēnešus vecas, ar dzīvsvāru 60—70 kg katrā. Cūku ēdināšanai izmanto albumīnpieri (pārbaudes dienā bija aptuveni 45—50 l albumīnpiera).

Būvdarbu vadītāja Rubeņa J. saimniecībā ir 5 nobarojamās cūkas, no tām divas 130—150 kg dzīvsvārā, pārējās ap 100 kg. Arī šajā saimniecībā cūku nobarošanā izmanto albumīnpieri, pēc b. Rubenes mutiska izteikuma, dienā izmantojot vienu kannu albumīnpiera (25 kg).

Jūlija mēnesī Jaunpiebalgas pienotavā pārstrādātas 453 tonnas suliņu un no tām iegūtas 79 tonnas albumīnpiera

PĒRIENS AR DŪNU SLOTINU

(pēc normatīva jāiegūst 20—22% no pārstrādātām suliņām), kuras skaitās pārdotas kolhozam «Piebalga». Cukura ceha meistare pārbaudes dienā bija brīvdienā, strādnieks nevarēja paskaidrot, kādā veidā atsevišķi pienotavas darbinieki saņem albumīnpieri savu personīgo lopu nobarošanai.

Par minētajiem pārkāpumiem informēja Jaunpiebalgas pienotavas Tautas kontroles grupas priekšsēdētāja b. Zvirgzdiņa A. un uzdots novērst minētās nelikumības.

Valmieras piena kombināta ģenerāldirektoram b. Šķobam lūgts pieņemt attiecīgus mērus un par veiktajiem pasākumiem ziņot humora un satīras žurnāla «Dadzis» redakcijai un Cēsu rajona Lauksaimniecības pārvaldei.»

Ikvienam skaidrs, ka albumīnpiera kārotāji, tā sakot, pieķerti pie rokas un tas apstiprināts ar attiecīgiem dokumentiem. Tāpēc arī redakcija lielā nepacietībā gaidīja Valmieras piena kombināta administrācijas atbildi. Un, lūk, drīz jau arī tā, ģenerāldirektora vietā V. Tipša parakstīta, gulēja redakcijā uz galda:

«Pārbaudot Jaunpiebalgas pienotavā Cēsu rajona Lauksaimniecības pārvaldes rakstā An. 89 no 5.08.81. g. minētos faktus par piena cukura ražošanas palieku piesavināšanos, konstatēts, ka Jaunpiebalgas pienotavas direktors Aļļēns E. nebija nodrošinājis iegūtā albumīna piena precīzu uzskaiti un saglabāšanu.

Par nepietiekamo kontroli pār soc. īpašuma saglabāšanu, ņemot vērā to,

ka Aļļēns E. Jaunpiebalgas pienotavā strādā neilgu laiku, sodīts administratīvā kārtā.

Par albumīna piena piesavināšanos personīgām vajadzībām administratīvā kārtā sodīts arī celtniecības meistars Rubenis J. Patlaban Rubeņa personīgā saimniecībā atrodas 3 cūkas, no kurām divas likvidēs tuvākā laikā. Veikti pasākumi, lai nodrošinātu visu ražošanas palieku realizāciju kolhozam un sovhoziem.»

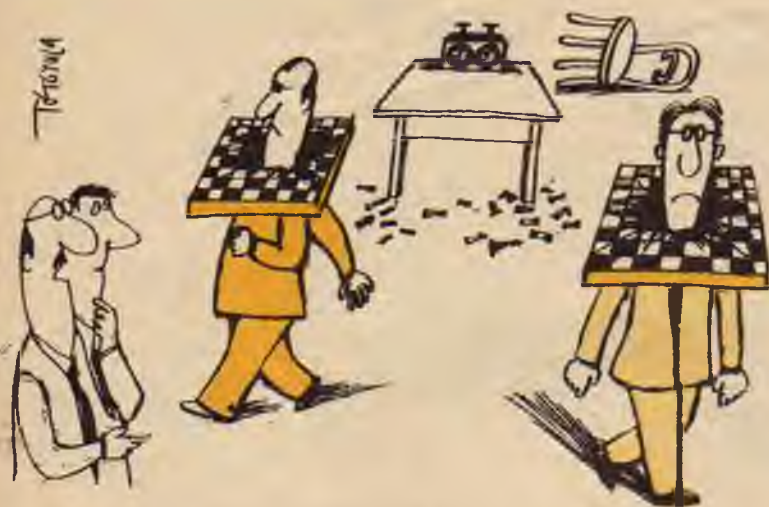
Jā, žurnāla lasītājam tomēr bija taisnība, kad viņš lūdza nesūtīt viņa vēstuli uz Valmieras piena kombinātu! Cik apbrīnojami smalki b. V. Tipša atbildē ir kvalificēta E. Aļļēna un J. Rubeņa rīcība! Izrādās, visa vaina bijusi albumīna piena neprecīzajā uzskaitē un saglabāšanā. Bet lai būtu atļauts pavaicāt: kā gan abi augstāk minētie amatvīri varētu atbildēt minētās «piena cukura ražošanas paliekas» piesavināties, ja uzskaitē būtu precīza un saglabāšana nevalnojama? Pilnīgi skaidrs taču, ka pagrūti nodrošināt kādas vielas precīzu uzskaiti un saglabāšanu un vienlaikus to piesavināties.

Ne mazāk jauks ir arī viss pārējais.

E. Aļļēns sodīts administratīvā kārtā par nepietiekamu kontroli par sociālistiskā īpašuma saglabāšanu. Bet kā tad paliek ar «piena cukura ražošanas palieku piesavināšanos»? Jeb vai Valmieras piena kombinātā šāda rīcība tagad pārdēvēta par uzskaites nenodrošināšanu?

Tikpat miglaina, lai gan vārdos it kā konkrēta un lietišķa, ir informācija par administratīvā soda uzlikšanu J. Rubenim un pasākumiem, kas veikti, «lai nodrošinātu visu ražošanas palieku realizāciju kolhoziem un sovhoziem». Bet kādu gan konkrētību te var gribēt, ja visa atbilde rakstīta smalki, ar taktu un iejūtību. Citiem vārdiem, ja nu ir tik nepatīkami gadījies, ka vainīgie jāper, tad vismaz lai tas tiek darīts ar dūnu slotiņu!

K. VEKSIS

— VEL VIENS KAUNIECISKS NEIŽSKIRTS!

G. TOTS

— MĀJTURĪBĀ VIŅAM NU NEKO NEVAR UZTICĒTI

J. BARATS

B. BALÁZSPIRI

F. SAJDIKS

G. TOTS

G. FILEPS

PLĀNPRĀTIŅŠ

Kad maiņa nāca uz beigām, meistars paziņoja, ka būs lektors un lasīs lekciju zinātnes vēsturē. Juris sākamā nolēma, ka neies. Šodien ir piektdiena, turklāt maksāja algu. Darīšanu tāpat gana. Bet meistars bija pieklājīgi lūdzis. Esiet tik labi, neiegāziet. Citādi iznāks ne gluži jauki. Visi atnāks, bet no mūsu maiņas nebūs neviena.

— Laikam jau vajadzēs iet, — Roberts sacīja. — Meistars ar mums vienmēr pa labam, kāpēc lai mēs pret viņu būtu cūkas. Aiziesim, apsēdīsimies kaut kur tālāk, kas gribēs, varēs spēlēt kārtis, vai arī, kamēr lektors runās, tāpat vien kādu stundiņu nosnausties.

Roberta vārdiem bija svars. Vīri, visi kā viens, aizgāja klausīties lekciju par zinātnes vēsturi, bet patiesībā sist trumpas. Spēlēja aizrautīgi, neko nedzirdēja. Tikai, kad lektors jau tuvojās beigām, Roberta auss uztvēra teikumu, kas viņam iekrita prātā. «Tātad mēs redzam, ka spēja šaubīties ir viena no cilvēka galvenajām īpašībām.»

— Nē, — Roberts atbildēja, — es esmu pilnīgi vesels.

— Paldies dievam, — sieva teica, — citādi es jau nobijos. Nāc nu ātrāk pie galda!

Uz galda kairinoši smaržoja asinsdesa un cepta cūkgāja, aci priecēja sālītie gurķi, galerts un divas tikami norasojušas pudeles. Tomēr Roberts ēda bez jebkādas apetītes, viņš nekam tā isti pat nepieskārs. Un, kas sievu it īpaši biedēja, viņš pat neattaisīja vajā pudeles.

— Paklausies, tev ir kaut kas gadījies, — sieva sāka uztraukties ne pa jokam. — Algu nemaksāja? Vai varbūt tevi atlaida no darba? Bet varbūt...

Roberts teica, viņam esot viss kārtībā, un bez tālākiem liekiem vārdiem atdeva sievai naudu. Bet dzert, pretēji paradumam, nedzēra nemaz.

Roberta mājās jau no laika gala bija tāda kārtība: algas dienās sieva iegādājās divus pusstopus un paēdināja vīru sevišķi labi. Viņiem nebija tā, kā citās ģimenēs, kur vīri ar visu algu kabatā gāja uz krogu. Roberts vienmēr nāca mājās. Ar draugiem izdzēra pudeļi, tas piederēja pie lietas, bet ne vairāk. Citādi, sāc vien staigāt pa krogiem, skaties, trāpīsi tādā kompānijā, ka tev ne tikai iztīrīs kabatas, bet vēl kāda cita nelaime gadīsies.

— Nu tad vismaz paēd kā nākas, — sieva neatlaidās. — Un taisi vajā pudeli.

— Rīšana un plītēšana nav galvenais, kādēļ dzīvo cilvēks. — Roberts teica.

— Ko? Ko? — sieva pārsteigumā iepleta acis. — Kas tad ir vēl galvenāks?

— Spēja šaubīties. — Roberts sacīja. Un, piecēlies no galda, atgūlās uz divāna. Viņš blenza griestos un domāja, no kura gala labāk sākt, lai izveidotu sevī šo īpašību. Nekas prātīgs galvā nenāca. Darbs viņam ir, dzīvoklis ir, sieva tāpat ir. Kādas te var būt šaubas? Cita lieta, ja sieva vazātos apkārt vai dzertu, bet nekā tāda nav! Sieva ir uzticīga, turklāt tik pārliecināta antialkoholīķe, ka liec viņu kaut uz postamenta!

— Ir gan velna būšana! — Roberts teica. — Ja tas tā turpināsies, tad jau iznāks, ka es nemaz neesmu cilvēks. Kas tu par cilvēku, ja tev nav vienas no vissvarīgākajām īpašībām!

Viņš piecēlās, nostājās spoguļa priekšā un sāka sevi pētīt no visām pusēm. Pat atpleta muti un parādīja sev mēli, gari vilkams: «Ā-ā-ā...»

**IGAUNU SATĪRAS UN HUMORA
ŽURNĀLA «PIKKER» GALVENAJAM
REDAKTORAM — 50.**

SVEICAM JUBILEJĀ!

«DADZIS»

G. VINDEDZA draudzīgs šaržs

Sieva to visu vēroja ar aizvien lielākām šausmām. Nokopusi galdu, viņa aizgāja uz virtuvi, apsēdās pie plīts un sāka raudāt. Viņa nojauta, viņa jūta, ka viņu kopdzīvē ielaucies kaut kas briesmīgs un neatvairāms.

Roberts pa to laiku atgriezās atpakaļ uz divāna. Viņš gulēja un domāja. Viņu arī pārņēma šausmas. Nu, kaut vai kripatiņa šaubu, to ēna būtu kaut vai uz mirkli parādījusies, iemirdzējusies kā malduguns tālē... Nekā! Tikai, kad pa radio lasīja gaidāmā laika prognozi un diktors paziņoja, ka Āfrikā kaut kur bijis četrdesmit grādu ēnā, Roberts britiņu jutās kā cilvēks.

— Nevar būt, — viņa nodomāja. — To vajadzētu pārbaudīt.

Bet tūlīt arī ilgi gaidītās šaubas pagaisa. Skaidrs taču, ka diktoram nebija nekādas vajadzības maldināt klausītājus. Pie algas viņam par to nepieliks. Un kā lai pārbauda temperatūru Āfrikā? Jāņem bezalgas atvaļinājums un jābrauc uz turieni. Kamēr aizbrauks, pa to laiku ne tikai temperatūra jau būs cita, bet arī šī piektdiena būs kļuvusi par aizpāgājušu.

Tā pagāja piektdienas vakars, sestdienā un svētdienā. Robertam kļuva aizvien skaidrāks, ka viņš nav cilvēks, bet kaut kāds briesmonis, izdzimums. Pirmdienas rītā viņš vilkās uz darbu kā apdauzīts. Cehā biedri no viņa vairījās un aiz muguras sačukstējās.

Pēcpusdienā Roberts pasauca Juri malīnā un teica:

— Kas ir, laižam pāri sētai un iekitējam pa maziņam! Man viens desmitnieks ir aizķēries.

Tā arī izdarīja.

Kad viņi ķitēja pa otram, Juris sacīja, ka Roberts tomēr ir viens kārtīgs zēns, bet viņš, Juris, viņu jau bija sācis uzskatīt par jukušu.

Kad viņiem gāja uz beigām jau ceturtais maziņais un priekšā vidēja piektais, Roberts teica:

— Velna kretins! Tādiem vajadzētu aizliegt lasīt lekcijas! Aiz restēm vajadzētu spundēt tādus lektorus! Lai nekurkst! Un tādām par to kurkstēšanu vēl maksā! Plānprātiņš ir un paliek plānprātiņš!...

Lai gan Juris nesaprata, par ko tiek runāts, viņš bija pilnīgi vienies prātis ar Robertu.

Sākumā Robertam šis teikums likās jocīgs. Savādi gan, viņš nodomāja, viņš, tas ir, Roberts, taču arī ir pilnvērtīgs cilvēks, bet nekas tāds viņam nez kādēļ galvā nebija ienācis. Kāpēc? Roberts tā iegrima pārdomās, ka viņam pajuka spēle un līdz lekcijas beigām viņš paspēlēja veselas septiņdesmit četras kapeikas. Bet, kad Juris apvaic jās, uz kuru krodziņu viņi tagad dosies, Roberts it kā pamodās no miega un teica:

— Es šaubos, vai tā būtu patiesi cilvēka cienīga rīcība — dzert šnabi.

Jurim aiz pārbija aizrāvās elpa.

— Protams, kā tad... Nu vai zini, nē... Vispār reizēm es arī... — viņš nomurmināja un devās prom, aizvien pielikdams soli un apaļām acīm šķielēdams pāri plecam uz Robertu, kas palika iepakaļus.

Pie alus kioska, liedams krūzēs degvīnu, Juris čukstus paziņoja draugiem satricinošo jaunumu: Roberts sajucis prātā! Roberts šaubās, vai tā ir cilvēka cienīga rīcība — dzert šnabi! Tāds uzskats varēja rasties tikai pēc ļoti smagas un pilnīgas prāta izmežģīšanas. Par to nevienam nebija šaubu. Krūzes tika paceltas, saskandinātas un rīklēs noguldzēja, Roberta gaišo piemiņu godinot. Dzīve tomēr ir nežēlīga.

Roberts pa to laiku vēl aizvien stāvēja pie rūpnīcas vārtiem un domāja smagas domas. Pirmoreiz bija gadījies tā, ka algas dienā viņš nebija gājis kopā ar draugiem. Pacēlis galvu, viņš skatījās debesīs, vēroja namus un kokus, bet neieraudzīja nekā tāda, ko varētu apšaubīt. Viņš lēnām aizslūca prom no vārtiem. Ilgi staigāja pa pilsētu, tāpat vien, bez jebkādas vajadzības, nopirka balalaiku, dārznieka šķēres un pusku kartupeļu miltu. Tā kā pasaulē tomēr visam ir savs sākums un savas beigas, kājas Robertu galu galā aiznesa mājās.

Kad sieva ieraudzīja Robertu pilnīgi skaidrā, viņa tūlīt jūta, kaut kas nav kārtībā.

— Kas tev ir, mīlais? — viņa vaicāja. — Vai tu neesi slims?

Derības

Bonifācijam bija sirdsapziņa. Atklāti sakot, tādas mantas netrūka arī viņa radiem, draugiem un paziņām. Taču Bonifācija sirdsapziņa atšķirībā no visām pārējām nekad nesnauda. Tiklīdz Bonifācijs gribēja izdarīt kaut ko tādu, ko darija radi un draugi, bet kas ne vienmēr bija visai likumīgi, sirdsapziņa lēca stāvus gaisā un grauza Bonifāciju kā suns kaulu.

— Ko tu darī! — sirdsapziņa šausminājās. — Tā taču nedrīkst!

Un Bonifācijam bija jāreķinās ar šo savas sirdsapziņas īpatnību. Tāpēc viņa radiem un draugiem bija pēdējā izlaiduma krāsainie televizori, Bonifācijam uz kumodes stāvēja visvecākā izlaiduma kaste. Kad to ieslēdza, kaste dzirkstelēja un sita pa pirkstiem. Virtuvēs radiem un draugiem stāvēja moderni ledusskapji, Bonifācijam bija tikai pieliekamais. Par mēbelēm vispār nebija vērts runāt, bet mugurā Bonifācijs vilka to, kas rūpnīcās un ražošanas apvienībās tika ražots mēneša beigās un ko veikalā teju, teju grāsijās nocenot.

Kad Bonifācijs beidzot riskēja un nopirka jaunu televizoru, diktors jau trešajā dienā izskatījās kā pārzāgēts uz pusēm — ķermenis ekrāna labajā pusē, bet galva kreisajā.

— Mīļo draudzīn! — paziņas un radnieki viņam teica. — Nekad negrāb pirmo, kas pagādās. Pakonsultējies ar pārdevēju. Pārdevējs nav muļķis, pārdevējs zina, kāda prece ir laba, kāda ir slikta. Bez šaubām, konsultācijas par baltu velti un smukām acīm neviens nesniedz. Bet labāk iedod pārdevējam pieciti un dzīvo svīpodsams, nekā staigā pa garantijas remontiem...

Taču Bonifācija sirdsapziņa, dzirdot šādas runas, atkal lēca stāvus gaisā

— Tā nevar! — sirdsapziņa sauca. — Tā nedrīkst!

Un Bonifācijs, lai gan saprata savus paziņas un radniekus, bija spiests piekāpties. Jo paziņas nāk un iet, bet sirdsapziņa paliek. Ar to jādzīvo kopā līdz pat zaļajām skujiņām un trim smilšu sauļām.

— Piedodiet, bet tas stāv pāri maniem spēkiem... — Bonifācijs ņūta. — Sirdsapziņa neļauj...

— Kur tu tādu vispār rāvi? — paziņas brīnījās.

— Iedzimtība... — Bonifācijs skumji atbildēja. — Ģēni. Es jau labprāt, bet tie ģēni gluži pēc trikiem suņiem. Kož un kož, tiklīdz gribu dzīvot tāpat kā jūs...

Paziņas Bonifāciju pārslāja sveicināt. Toties televizoru garantijas remonta meistari uz ielas nāca viņam klāt un vaicāja, kad viņu atkal var gaidīt darbnīcā. Apavu veikala pārdevēji arī labprāt apstājās, aprunājās un piedāvāja jaunus, mēneša beigās ražotus, apavus.

Vārdu sakot, Bonifācijs kļuva tikpat pazīstams kā Pizas tornis. Ar to nelielo atšķirību, ka tornis gadu no gada aizvien vairāk svērās uz sāniem, bet Bonifācijs stāvēja stingri perpendikulāri. Jo svērties šķībi neļāva sirdsapziņa.

Radnieki labprāt nebūtu viņu pazinūši, bet ko lai dara — rada gabals ir un paliek vienīgs, ko nevar dabūt ar paziņanos.

— Pietiek! — radnieki beidzot nosprieda. — Tā turpināties nevar! Ģēni ir ģēni, iedzimtība ir iedzimtība, bet dzīvu cilvēku nedrīkst pamest nelaimē vienu. Dzīvam cilvēkam, vēl jo vairāk radam, jāpalīdz.

Un kādā dienā, kad Bonifācija māsīcas trešā vīra dēla otrajai sievai bija kaut kāda sviņama jubileja, Bonifāciju iepazīstināja ar pa-

visam attālu radnieku, ko visi sauca par Jurku.

— Aprunājies! — radnieki silti ieteica. — Jurka spēj visu! Varbūt viņš tiks galā arī ar tavu sirdsapziņu.

Jurka aprunājās par gaidāmo laiku, par plūdiem Ķīnā un snieguniem Austrijā, par ābolu cenām Rīgā un arbūzu cenām Astrahaņā, līdz beidzot ķērās vērsim pie ragiem. — Man stāstīja, tev esot kaut kāda īpaša sirdsapziņa, — viņš teica. — Tā ir taisnība?

— Taisnība gan... — Bonifācijs nopūtās. — Grauz! un grauž. Dienu un nakti.

— Muļķības! — Jurka paziņoja. — Pat visjūtīgākā sirdsapziņa nespēj pretoties deficītam. Vai nevēlies jaunu, pēdējā izlaiduma supermodernu ledusskapi? Protams, tas maksās...

— Vēlos... — Bonifācijs iesaucās un spēji aprāvās. Sirdsapziņa iekoda Bonifācijam tik neganti, ka viņš ilgi cīnījās ar elpas trūkumu.

— Grauz? — Jurka līdzcietīgi apvaicājās.

— Ed nost! — Bonifācijs atzinās. — Kā trīs izsalkuši tīģerī!

— Bet dzīvot tāpat kā pārējiem radniekiem gribas?

— Un kā vēl... — Bonifācijs atbildēja.

— Viss skaidrs! — Jurka secināja. — Smērēt tu neesi spējīgs, tas pat mazam bērnam skaidrs. Būs acimredzot jārikojas citādi. Ejam uz veikalu.

Viņi aizgāja uz veikalu. Jurka pasauca pārdevēju sāpus un brīdi par kaut ko sačukstējās. Pārdevējs ilgi smējās un ar interesi raudzījās uz Bonifāciju.

— Bonifācij! — Jurka teica. — Saderi ar šo lielisko cilvēku, ar šo jaunāko pārdevēju, ka viņš nespēs tev pagādāt supermodernu pēdējā modeļa paaugstināta pieprasījuma ledusskapi.

— Saderam! — pārdevējs piekrita. — Ja nedabūšu, maksāju desmitnieku, ja dabūšu — satkanais no jums.

— Nav vērts pat mēģināt... — Bonifācijs atmēta ar roku. — Kas ir, tas ir, kā nav, tā nav un nedabūsi...

— Tomēr saderiet, — Jurka ieteica. — Tad jau manīs!

Bonifācijs negribīgi saderēja. Pārdevējs nozuda aiz durvīm ar uzrakstu «Nepiederošiem ieeja aizliegta», un pēc brīža krāvēji ienesa veikalā sniegbaltu saldējamās tehnikas brīnumu. Tādu ledusskapi Bonifācijs nebija redzējis neviena sava radnieka virtuvē.

— Maksājiet kas! — pārdevējs teica. — Un, zaudēts paliek zaudēts, — desmit rubliši man!

Bonifācijs, sevi ieklausīdamies, nedroši izvilka no kabatas maciņu un samaksāja. Jurka ar interesi vēroja.

— Kā klājas sirdsapziņai? — viņš vaicāja.

— Klusē! — Bonifācijs pārsteigts atbildēja.

— Nudien, klusē! Acimredzot viss ir pareizi, viss ir likumīgi, tā tam arī jābūt! Paklausies, vai mēs nevarētu aizkāpt līdz apavu veikalam? Man ļoti gribas saderēt ar pārdevēju, ka viņš nespēs pārdot supermodernas kurpes!

— Ejam! — Jurka piekrita. Apavu veikala pārdevējs noglabāja kabatā vinnētos piecus rubļus, toties Bonifācijam tika kurpes ar dabiskās bifelādas virsu un mākslīgās bifelādas zoli. Radnieki par tādām pat vēl nesapņoja.

Pagāja mēnesis. Bonifāciju vairs nevarēja pazīt. Moderni tērpiņi, nedaudz apvērļi, viņš atgādināja kinoaktieri atvaļinājumā.

— Skatieties, skatieties, tas ir Bonifācijs! — ļaudis viņam aiz muguras sačukstējās. — Viņa sirdsapziņa nesnauz pat nakts vidū un neļauj darīt neko greizu. Saderiet ar viņu, ka viņš nedabūs visdeficītāko no deficītiem, tad redzēsiet!

Paziņas, paziņu paziņas, paziņu paziņu paziņas devās pie Bonifācija un teica:

— Saderam!

— Saderam! — Bonifācijs labprāt atbildēja. Un derības, bez šaubām, vinnēja.

D. BREIKSS

J. BRINKIS

J. BRINKIS

Mohēras jaciņa

Tā ir veca patiesība, ka sapņi cilvēks var redzēt visiešpējamākās lietas.

Arī es sapņi redzēju, ka esmu iecelts par direktoru. Iepazistos ar jaunajiem darba apstākļiem, spiezu bijušajam direktoram roku un novēlu viņam ilgu un raženu mūžu. Pēc tam, protams, sāku prātot, ar ko sākt aktīvo darbu jaunajā amatā. Pirmām kārtām jātieks valā no slīnka un gumijas stiepēja Zupiņa. Uzrakstu uz papīra un pasvītroju ar sarkanu zīmuli. Paceļu telefona klausuli, lai piezvānītu uz kadru daļu un ... atveru acis.

Lai dievs ir žēlīgs! Es taču patiesi jau trešo dienu sēžu direktora krēslā. Biju nedaudz noguris pēc pirmajām darba dienām jaunajā amatā, tāpēc arī iesnaudos. Skatos, preti manam galdam stāv Zupiņš. Acis samiegtas, sejā medains smails.

— Simtkārtīgi atvainojos, ka iedrošinos traucēt jūsu domu lidojumu ...

Ir nu gan līdējs! Labi redzēja, ka esmu

iesnaudies, bet izliekas to nemanījis. Nekas nebūs, draudzīgi! Neesmu vecais šefs. Es tādas jokus necietīšu.

— Tuvāk pie lietas, — saku. — Bet, ja nekas nopietns nav sakāms, turpiniet pildīt savus tiešos pienākumus.

— Man ir svarīgs sakāmais, — Zupiņš atbild. — Jūs reiz stāstījāt par savas sievas vēlēšanos iegādāties aveņu krāsas mohēras jaciņu. Mana laulene izķemmēja visas bodes un beigu beigās dabūja.

Nenoklausījies līdz galam, pielecu kājās:

— Vācieties prom ar visu savu jaciņu! Es pakalpiņus nevaru ciest! Jūs rīt pat ...

Tik stipri uzsitu ar dūri pa galdu, ka pamodos. Ir nu gan joks! Izrādās, ka arī sapņi var redzēt sapņi. Sēžu, kā parasti, savā darba vietā, bet pie blakus galda sēž Zupiņš.

— Izskatāties tāds noguris, — viņš man saka. — Nevajag tik cietsirdīgi izturēties pret sevi. Jums taču ir jauki bērni un brīnīšķīga

sieva. Starp citu, vai negribat iepriecināt savu sievu? Dzirdēju, viņa jau sen ilgojas nopirkt aveņu krāsas mohēras jaku.

Ļoti labi, pie sevis nodomāju. Es Zupiņam neesmu nekāds priekšnieks, kāpēc gan nevarētu izmantot viņa laipnību?

Otrā rītā dodu Zupiņam naudu, viņš man mohēras jaku. Gluži tādu, kādu mana sieva jau sen vēlas iegādāties. Pēc tam Zupiņš man ilgi krata roku un saka:

— Apsveicu, no visas sirds apsveicu! Esmu bezgala priecīgs, ka varu to izdarīt pirmais ... Vai jūs tiešām vēl neko nezināt? Vakar parakstīta pavēle par jūsu iecelšanu direktora amatā!

Iekniebju sev rokā un, pamostos. Ak tu piķis ārā! Ko tagad darīt? Sieva taču ir gluži kā bez prāta, lai tiktu pie tās nolāpītās jakas ...

M. ARĀJS

DINOZAURS

Kādā augusta pusnaktī tā ap spoku stundu gāju mājās pēc cimošanās pie Tūtiņa. Tūtiņš mani pavadīja, lai būtu drošāks.

Atvērām dārza vārtiņus un ieraudzījām dinozauru. Milzīgs, pelēks zvērs ar garu kaklu un mazu galviņu lastīja dārzā ābolus. No galotnēm.

— Redzi? — Tūtiņš čukstēja un sagrāba manu elkoni.

— T-s-s-s, — es nošņācu.

Dinozaurš turpināja ganīties ābelē.

— Viņš ir auglējājs, — Tūtiņš drošināja. — Padomā tikai! Atbridis tieši no Āfrikas! No džungļiem.

Kļuvis lavtījāms uz priekšu. Gadījums bija unikāls.

— Tu esi auglējājs, vai ne, trustī? — Tūtiņš iebubinājās. — Un tev garšo āboli, nevis tādi veči kā mēs?

— Nu, protams, — dinozaurš no saviem augstumiem atbildēja. — Kam man tādi veči!

— Viņš runā! — Tūtiņš izdvesa. — Tas ir tālās zvaigznes dēls! Kosmosa viesis, nevis kaut kāds aizvēsturisks rūpulis!

Es nokrekšķinājos.

— Vai jūs, cientiņamais, no tālās zvaigznes? — pieklājīgi jautāju.

— Klārs! — dinozaurš, zvaigžņu dēls, atrūca un turpināja vākt ražu.

No mājas iznāca mana sieva.

— Kas te par tirgu? — viņa brīnījās.

— Tas nu vienreiz ir noticis, siev, — es svinīgi teicu. — Klāj galdu. Un zvani avīzei, lai sūta korespondentu. No kosmosa pie mums ieradies runājošs dinozaurš.

— Sukā vajāl! — dinozaurš piekrita.

— Apžēlīgi! — sieva sasita plaukstas.

— Tas taču ir Zauru Fredis. Pagāns tāds, iebraucis ābelēdārzā ar visu vāgi. Turiet zagli!

Šajā brīdī dinozaura kakls kopā ar galvu nošāvēs lejā no rumpja, plejoza pie sētas, pārlidoja tai pāri un pazuda tumsā. Rumpis ierūcās, izbolīja divas apālas, dzeltenas acis un aizslīdēja uz vārtu pusi.

— Laikam nemaz nebija riktīgs dinozaurš, — Tūtiņš, atguvies no pārsteiguma, sacīja.

— Un tomēr, — es iebildu. — Kaut kas neparasts te bija. Vāģis taču aizbrauca bez vadītāja!

— Mulķības, — sieva mani aprāja. — Pie stūres bija otrs tāds pats ābolu zaglis. Eju zvanīt kārtības sargiem.

...Tā tas allažin notiek. Tu, cilvēks, sastopies ar kādu neparastu parādību, nupat, nupat jau sagrābsi brīnumu aiz asies, bet pelēkā ikdienība visu izskaidro pa savai vīzei ...

KATERĪNS BOZIS

DVĒSELES KLIEDZIENS

Ka jums šķiet, vai jēdziens «vīrs» nozīmē dienesta stāvokli vai goda nosaukumu? Es personīgi domāju tā: ja dienesta stāvokli, tad kalpo apzinīgi, ja goda nosaukumu — nekrītīti negodā! Bet paskatieties, ko vīri parasti dara ... Viens dzer. Otru no dvēseles nevar nodzīt. Trešais ir kā vilks, baro cik gribi, bet visu laiku glūn uz svešiem brūnčiem. Protams, gadās jau arī izņēmumi. Kā dimanti drazu kaudzē. Tikai ļoti grūti starp drazām tos dimantiņus atrast ...

Man liekas, tā turpināties vairs nevar. Sakiet, kur tas der — kam ienāk prātā kļūt par vīru, to mīļi iesēdina mašīnā ar baltu lenti, aizved kā ķēniņdēlu uz dzimtsarakstiem un svinīgi pasniedz laulības apliecību. Nē, vīra nosaukumu vajag nopelnīt un izcīnīt!

Ja jūs, piemēram, pārkat gludekli, jums kopā ar precī izsniedz garantijas rakstu. Iegādājoties gludekli, garantija ir gadu, iegādājoties radioaparātu — divi gadi, le-

dusskapi — visi trīs. Bet kā ir ar vīru? Vīram garantijas nav nekādas! Nenormāli, vai ne? Vēl viens piemērs — par inženieri jāmacās sešus gadus, par kurpnieku divus, bet vīru dzimtsarakstu nodaļā noformē piecpadsmit minūtēs. Apžēlojieties, vai piecpadsmit minūšu laikā var apgūt specialitāti? Smieklīgi! Nē, ir pēdējais laiks viņus apmācīt speciālās skolās vai, sliktākajā gadījumā, kursos.

Varbūt vīru kadrus komplektēt ar iesaukšanas palīdzību? Medicīniska komisija, intelekta pārbaude ... Derīgs, nederīgs ... Ja esi derīgs, nodod zvērestu un stāties pie dienesta pienākumu pildīšanas. Pildīsi dienesta pienākumus apzinīgi — gods un slava, pildīsi slikti — virssardze pie ūdens un maizes.

Īsi sakot, par vīra problēmu vajadzētu nopietni padomāt. Laiks, sen jau laiks šajā jautājumā ieviest kārtību!

V. LANDINA

I. MELGAILIS

T. SERGIJENKO

TAS PATĪKAMAIŠ NEITRONU SINDROMS

Aizdomīgs klusums nomāc cilvēkus. Jau vairākas dienas no Vašingtonas nav atskanējuši ne brīdinājumi, ne draudi, liekas, pat it kā būtu pagaisis atomšoks un Veinbergera neitronu sindroms, kas vienmēr izraisīja priecīgu satraukumu. Tas rada bažas. Mēs jau kaut kā bijām pieraduši pie amerikāņu politikas apskaužamās stabilitātes, kopš par prezidentu kļuvis Reigans, — šodien raķešu ieroču žvadināšana, bet nākamajā dienā atzišanās savā nespēkā. Vai tikai Vašingtonas «vanagi» nav zaudējuši spārnus?

Nolēmām, neslēpjot savas bažas, aprunāties ar Frenku, mūsu cilvēku Baltajā namā, un piezvanījām viņam. Viņš apvaicājās, kad mēs sākam slikti justies. Atbildējām, ka pēdējais patīkamais pārdzīvojums bija saistīts ar Rostova* izteikumiem par sarunām.

Frenks jautāja, vai Rostovs ir trāpījis mērķi.

— Jā, — mēs teicām, — tieši desmitniekā, un visvairāk dabūja mūsu kanciers. Viņa solījumi, ka amerikāņi sāks sarunas ar krieviem, zaudēja ticamību. Kad tad mēs varam gaidīt jaunus, šausmīgus atklājumus? — To mēs gribējām uzzināt no Frenka.

Viņš aicināja mūs paciesties.

— Pašlaik, — viņš teica, — dienaskārtībā ir citi, piemēram, Taivana. Pēc tam, kad Heigs paciemojās Pekinā un apsoliya tur mi-

* Rostovs — amerikāņu atbrūošanās un bruņojuma kontroles aģentūras vadītājs.

litāru palīdzību, Taivanā sāka drebēt aiz bailēm.

— Bet kā ir ar komunistiem? — mēs jautājām.

— Viņi ir visur, — Frenks novaidējās.

— Jūs gribat teikt — Salvadorā? — Šo valsti mēs nosaucām uz labu laimi.

— Ar komunistiem Salvadorā mums vienkārši nepaveicās. Bet Francijā! Viņi taču sēž tur valdībā!

— Vai tad jūsu Bušam tā arī neizdevās frančus pievaldīt? — mēs brīnījāmies.

— Buša misijai bija bumeranga efekts. Tā smagi trāpīja dažus Amerikas draugus Francijā. Galu galā bija jāķeras pie nomierinošiem līdzekļiem. Tomēr Heigu nomierināt neizdevās.

— Vai viņš joprojām ietilpst Reigana «iebidēšanas» vienībā vai arī ir kļuvis par mēreno? — mēs painteresējāmies.

— Gan jā, gan nē, — Frenks atbildēja no

okeāna viņas puses. — Tiesa, viņš, zobus sakodis, piekrita, ka tiek atcelts amerikāņu embargo labības pārdošanai Padomju Savienībai. Bet Heigam ir ļoti jāuzmanās, — Frenks konfidenciali pastāstīja, — citādi viņu var sāk uzskatīt par vāju cilvēku.

Nolēmām uzzināt, ko dara citi galējo pasākumu piekritēji — Allens, Paipss, Iglbergers un Rodžerss.*

— Viņi bija pārāk saspīlējušies, tagad atpūšas un pat ir sākuši sīkus savstarpējus karus, — Frenks sacīja.

Mēs nospriedām, ka Baltā nama nākamajam solim jābūt darbības koordinācijai retorikā jomā.

— Jums ir taisnība. Iekams prezidents dosies uz savu rančo, viņam būs jāiedveš cilvēkiem bailes un šausmas, — Frenks pavēstīja. Tas jau skanēja visai satraucoši.

— Tātad briesmas, ka Baltais nams varētu piekrist sarunām, nav pārāk lielas? — mēs sacījām.

— Sarunas? Ja jūs zinātu, cik ļoti mums ir apnicis šis vārds! — mūsu cilvēks Vašingtonā smiedamies atbildēja.

* Allens — ASV prezidenta padomnieks nacionālās drošības jautājumos.

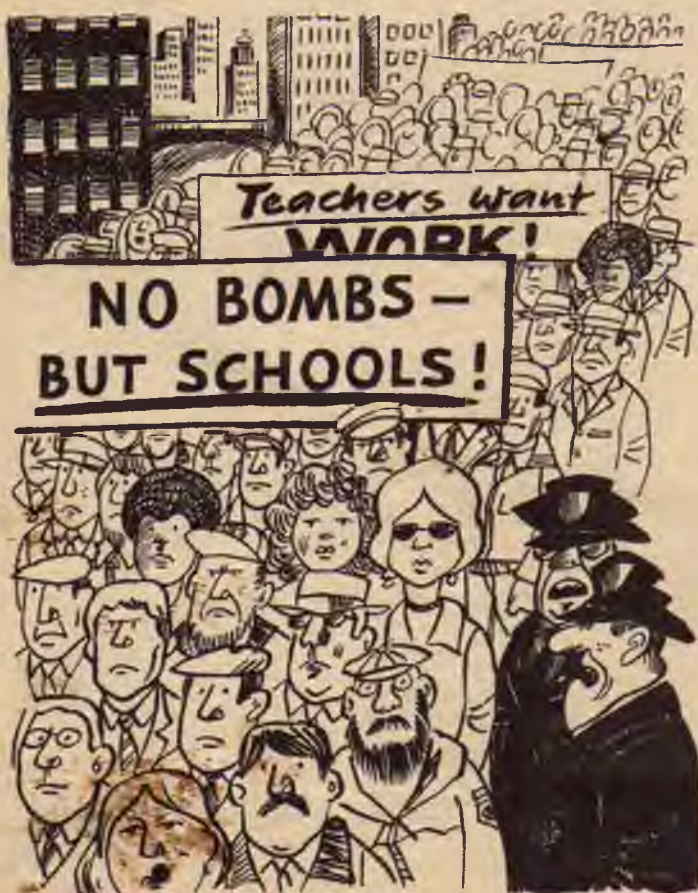
Paipss — augsti situēts Nacionālās drošības padomes darbinieks.

Iglbergers — ASV valsts departamenta Eiropas nodaļas vadītājs.

Rodžerss — amerikāņu ģenerālis, NATO bruņoto spēku virspavēlnieks Eiropā

ASV no 200 000 līdz 250 000 skolotājiem sakarā ar štatu samazināšanu draud bezdarbs.

Laikrakstu ziņa.

— BRĪNUMS, CIK DAUDZ SKOLOTĀJU IR MŪSU PILSĒTĀI
— BIJA, MANS MĪLAIS, BIJA!...

H. ŠRADE

Kas gan viss nenotiek pasaulē

ASV advokāte Fanija Delvisa šādām vārdiem raksturoja sakaru starp bruņošanās politiku un dzīvības līmeņa krišanos:

— Kamēr Pentagonus ražo bombas, kurām būtu jāiznīcina pasaule, ASV pilsētas nonākušas tik tālu, ka šodien izskatās tā, it kā bombas tur jau būtu eksplodējušas.

Britu militārais žurnāls «Soldier» savās slejās ievietoja rakstu par Luksemburgas bruņotajiem spēkiem. Virsraksts: «NATO pele ir gatava rēkt.»

Izskatot Džeimsa Veltija sūdžibu, Cincinati (Ohajo štātā — ASV) tiesa nosprieda, ka pilsētas ielās drīkst braukt tikai mašīnas ar gumiju aprīkotiem riteņiem, bet nekādā gadījumā tanki ar kāpurķēdēm. Džeimss uz vēsturisku mašīnu parādi bija atbraucis savā personiskajā tankā, par ko viņam bija jāmaksā 50 dolāru liels sods.

Francijas prezidenta Miterāna lēmums ir izbeidzis 10 gadus ilgo franču zemnieku cīņu pret kāda poligona paplašināšanu. Poligona teritorija netiks paplašināta. Viens no efektīgākajiem paņēmieniem, ko lletoya zemnieki sava mērķa sasniegšanai, bija bišu spietu izmantošana virsnieku balles izjaukšanai.

Sarežģīta problēma nesen bija jārisina kādam Parīzes tiesnesim. Viņš šķīra laulību, bet nevarēja izlemēt, kam paliks pūdēlis, uz ko pretendēja abi bijušie laulātie draugi. Beidzot suni piešķīra sievai, taču virs drīkstēs apmeklēt dzīvnieku divas reizes mēnesī. Bez tam viņam būs iespēja daļu sava atvaļinājuma pavadīt pūdeļa sablāzībā.

Amerikāņu kinoaktieris Normans Džibss, kas filmā «Franču sakars» tēloja narkotisko vielu tirgotāju, nesen no Meksikas leraidās Losandželosā. Aerodromā viņu aizturēja policija: Džibss bagāžā atrada 7 kg marihuanas. Džibss paskaidroja, ka viņš esot gribējis labāk lejusties lomā. Ja Džibsam piespriedīs cietuma sodu, tad, kā piezīmēja kāds reportieris, viņam būs iespēja ilgaliski lejusties arestanta lomā filmā.

— Attaisi muti, dārgumiņ! Jaruška netic, ka tādām zābakam kā tu arī var būt gudrības zobī!

«Dikobraz», Prāga

«Eulenspiegel», Berlīne

2.

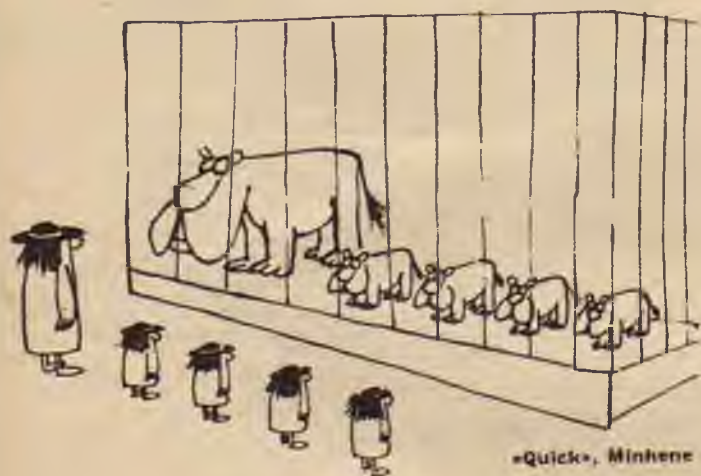
«Ludas Matyi», Budapešta

«Punch», Londona

«Le Rire», Parīze

«Quick», Mīnhene

«Urzica», Bukareste

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 07.09.81. Parakstīts iespiešanai 23.09.81. JT 00675. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespaidl., 3,68 izd. l. Metiens 107 000 eks. Pasūt. Nr. 1227. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига-81, аб. л. 19. Дом печати, ул. Баласта дамбис, 3. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии. 226081, г. Рига, ул. Баласта дамбис, 3.

Vašingtonas administrācija nolēmusi atcelt
visus ierobežojumus speciālajiem dienestiem,
kas pastāvīgi izseko pilsoņus.

Laikrakstu ziņa.

77429

20 kap.

Dolāra demokrātijas gaismneši.

G. VINEDZIS